

v vasi nemško tablo, ki ljudem njih vrste naznanja, kje je najbližji »Verpflegsstation«. Pa ker tega ne vejo, je tako tudi dobro samo, da potem ni potrebna nemška tabla. Da še živi pri nas slovenski duh, priča nam druga letošnja veselica, katero priredi bralno društvo dne 17. t. m. ob $\frac{1}{4}$ uri popoldne v gostilni g. Štefana Lindiča. Vspored bode ta-le: 1. »Slovenec sem«, pesem. 2. Pozdrav gostov. 3. Govor. 4. Tiha luna — pesem. 5. Šaljiva deklamacija. 6. Lastovki v slovo — nesem. 7. Pri zibki — deklamacija. 8. Pobratimija — pesem. 9. Prosta zabava. Vsi oni, ki bi si radi ogledali kmetsko narodno veselico, so uljudno povabljeni.

Iz Gotovelj. (Raznotero.) Oprostite, gospod urednik, da Vas ravno vsako nedeljo nadlegujem. Vi tako veste, da ima kmet le ob nedeljah čas, da si malo odahne in tako je tudi meni le ob praznikih mogoče, da kakih par vrstic napišem. Pretečeni teden smo začeli prav pridno hmelj obirati, le škoda, da ga bomo imeli letos precej manj, ker nam ga je toča zelo potolkla. Kakor nam sedaj obečajo, smemo upati, da bomo vsaj to peščico lahko dobro prodali. Bog daj, da bi res bilo, ker za drugo letos itak ne bodemo okroglega dobili. — Vi ste gotovo radovedni, gospod urednik, če je moje zadnje svarilo kaj izdalo. No, seveda je izdalo, saj naši fantje niso tako nerodni, le z lepim se jim mora reč dopovedati, so še pač nekateri bolj mladi in živi, pa že bode. Sedaj je zopet mir. Pa to ni samo moja zasluga, temveč večja zasluga pri tem gre pametnim, odraslim fantom, katerim se naj tudi jaz tukaj zahvalim ter upam, da bodo v bodoče zato sami skrbeli, da mi ne bode treba takih neslanostij in fantalnovskih burk vsemu svetu naznanjevati. Danes pa imam drugo nalogo. Rešiti mi je namreč tem potem čast vseh Gotoveljskih fantov, katero so oskrunile — no, da besed ne skrivam — nekatere ali prav za prav tri poredna dekleta. S čim pa, me vprašate? — Poslušajte! Skovale so neke larefare v pesemski obliki, v kateri grdijo in obrekujejo druga poštena dekleta po vasi, spodtikajoč jim vse mogoče grdobje. Napisale so brž par izvodov tistih larefar ter razposlale med fante, češ, sedaj smo sum od sebe odvrnile. Pa zmotile ste se, vi grdobe lene, ki nimate menda družega dela, kakor poštena dekleta obrekovati, baš za to, ker vas nihče ne mara. Ali vas ni sram, da ste se morale radi tega pri sodnji zagovarjati? Kako ste trepetale pred sodnikom! Dasiravno ste za sedaj brez ričeta odletele, ne mislite, da vas zaslužena kazen ne bode dohitela. Hotele ste nas fante začrniti, pa ste same sebe. Prav vam je! Kdor drugemu jamo koplje, sam va-njo pade. Za prihodnost pa si zapomnite, da imate fante pri miru pustiti, ker imamo še nekaj tatermanov. G.

Iz Konjic. (Ploha.) Ljubo solnce od dneva do dneva zgublja svojo moč, posebni noči postajajo prav hladne. Upali smo, da bodo ponehale burje in bo nehale gromenje, ki nam je letos toliko straha naredilo; nadejali smo se tega tem bolj, ker so »pesji dnevi« že davno minoli. Vendar tokrat smo se zmotili. V soboto dne 9. septembra vlačili so se celi dan oblaki in popoldne zatemnili so celo obnebje — ob četrti uri morali smo luči prižgati. Le gosti bliski razsvetljevali so temno obnebje, nevsmiljeno je treskalo. Kmalu se vlije ploha, kakor da bi se vse nebeske zatvornice odprle. S strahom smo pričakovali, kaj bode iz te strašne burje. Za četrt ure narasel je krotek Konjiški potoček v deročo reko in silovito šumel proti Dravinji. Ali kaj, zadrževali so ga trški mostiči, ki niso mogli vode požirati in imeli smo naenkrat v Konjicah toliko vodometov, koliko je mostičev. Voda je namreč pri vsakem mostu metre visoko letela in se po celem trgu razlivala. Pri vratih so tržani nastavljali drva ali pa deske in jih mašili z blatom in

gnojem, a navzlic temu je voda drla v njihova stanovanja, kjer jim je precej škode naredila. Veliko strahu prebili so posebno prebivalci Spodnje Pristave, kjer je voda tako narasla, da je živina v hlevih plavala. — Nov strah napravil je gosti dim, ki je prihajal iz bližnje Drazje vesi, kjer je postaja naše Konjiške železnice. Med strašnim gromom tresčilo je v hlev kmeta Verhovšeka p. d. Koseka, mu ubilo konja in mu požgalo hlev in vničilo precej letošnjih pridelkov. Kakor slišimo, napravila je ta nevihta veliko škodo »prek Gore.« Tam je baje med Špitaličem in Škédnom toča jesenske pridelke povsem vničila. — Treska in hudega vremena reši nas, o Gospod!

Izpod Pohorja. (Smrtna kosa) pokosila nam je v nedeljo zjutraj 10. sept. čvrstega starčka, ki se jej je umikal nad 82 let. Rojen dne 1. avgusta 1811, imel je vže žive dni mnogo posla z mrličji, a sam vendar ni bil nikoli bolan. Marsikterega spremljal je k zadnjemu počitku, kjer bo sredi svojih varovancev čakal srečnega vstajenja. Ta redek mož je bil Lovrenc Kalšek, mežnar podružne cerkve Ane in je opravljal tam nad 62 let službo rajnega očeta. Mnogemu poklenkal je v tem dolgem času zadnje pesem — rekel bi skoro vsem svojim vrstnikom — k večjemu še jih 5 živi v fari, kjer so bili pred njim zagledali beli dan. Pokopal je 6 preč. gospodov nadžupnikov in mnogo dosluženih mešnikov, a gg. kaplanov Konjiških, katerih je oblačil pri sv. Ani nad 60 let, pokopal ni ne enega. Sedanjemu že sedmemu preč. gospodu nadžupniku, kateremu je zvesto služil, je rekel pri njih dohodu: »Gospod, oni me bodo pa pokopali.« In zares, zgodilo se je tako. V soboto 9. sept. bil je, kakor vsak dan pri sv. meši. Čez dan zbolil, zvečer prosil »za gospoda«, opravil sv. spoved in sprejme sv. poslednje olje, a v nedeljo na praznik sladkega imena Marijinega zahteva zgodaj pred sv. mešo sveto obhajilo, rekši, da ne bode konec ranega opravila dočakal. Dobro jo je zadel. Obhajan in pokrepčan s sveto popotnico med ranim sv. opravilom mirno v Gospodu zaspi. Zvestemu cerkvenemu služebniku in marljivemu varhu sv. Ane in varhu naših rajnih bodi, o Gospod, vsmiljen sodnik in med našimi rajnimi mu sladek počitek.

Od Sv. Pavla v Savinjski dolini. (Pogreb.) Po dolgotrajni in mučni bolezni, prevideni večkrat s sv. zakramenti, in popolnoma v božjo voljo vdani, umrli so prvega septembra č. g. Ivan Spende še le v 32. letu svoje dobe. V Sv. Pavel prišli so za kaplana dne 20. avgusta 1889 in letos 11. junija odpeljali so se v Gornji Grad v svoj rojstni kraj, zdraviti se, ali žal, da preblagemu bitju prizanesli niste bolezen ne bela žena. Pogreb bil je v nedeljo dne 3. septembra ter se ga je vdeležilo deset duhovnikov in dva bogoslovca, gg. uradniki iz Gornjega Grada in premnogo odlične gospode in drugega ljudstva. Bili so rajni gospod neutrudljivi delavec v vinogradu Gospodovem in veliki častivec presvetelega Rešnjega Telesa, vsem svojim ljubim farmanom pa premili učenik in ljubezniv prijatelj vsakemu. V miru naj počivajo in svetega raja uživajo! A. Goisnikar.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Kolikor je sedaj podoba, odpre se državni zbor še le koncem oktobra, kajti kazenski odsek se snide dne 3. oktobra zopet na posvetovanje in njemu je treba še več časa, da dožene svoje delo, novo kazensko postavo. — Grof Taaffe se je vrnil z Nažova na Dunaj, najbrž zato, ker pride nemški cesar v soboto na Dunaj

ter se potem odpelje na Ogersko. — Novi vojni minister postane neki fzm. Kriegshammer, svoje dni polkovnik v polku 47 in na dobrem glasu.

Štajarsko. Od lani imajo v Gradci »zvezo katoliških mojstrov« in je pri njej že precej lepo število tacih značajnih mož, ki ne gredo za judi in liberalci, ampak se držijo krščanskih načel tudi v svojem obrtu. Bog daj veliko tacih! — Nemški kmetje tožijo čez slabe posele in čez postavo, ki jim dopušča iti iz službe, če kmetu 14 dni poprej odpovejo službo. Resnica, kje naj dobi potem kmet tako brz drugo družinco?

Koroško. Nemcem dela slovenska ljudska šola v Velikovci veliko preglavice, svojo jezo pa si gasijo z zmerjanjem gospoda prošta na Htinji, ki prodajo svojo hišo družbi sv. Cirila in Metoda za — slovensko šolo. Oj, ko bi jo prodali šulvereinu, kaj bi jih potem v zvezde kovali! — V Železni Kapli je večina slovenskih prebivalcev, toda peščica tamošnjih Nemcev bi rada, naj Slovenci njim — služijo v ponemčevanje njih rojakov. Taki so vam nemški liberalci!

Kranjsko. Dolenska železnica se izroči dne 27. septembra prometu in pride k slovesnosti neki tudi dr. pl. Bilinski, vrhovni vodja državnih železnic. — Letina je, kakor se kaže, letos po vsej deželi dobra, tudi vina se nadjajo dobrega in veliko. — Dež. odbor v Ljubljani deli nagrade po 100 gold. onim učiteljem, ki poučujejo svoje učence v ročnih delih. Hvale vredno, pa tudi posnemanja!

Primorsko. V Gorici izhaja nov slovenski list »Sloga«, namen ima delati na spravo med tamošnjimi rodoljubi, ali težko delo dobi, ker ne nahaja veliko volje za spravo. — Pri shodu narodnih trgovcev in obrtnikov v Trstu se je reklo, da si napravijo slovenske napise, toda sedaj se jih vidi še le malo po mestu. Od besede do dejanja je včasih dolga pot!

Hrvaško. Pomožni škof v Zagrebu, dr. Pavletič je zadnje nedeljo umrl, po dolgi bolezni in tako je velika nadškofija brez škofa, kaj še neki čaka ogerska vlada, da zavira imenovanje nadškofa?

Ogersko. Pri vojaških vajah na vzhodnjem delu države se je bilo bati, da se kolera tudi v vojake zanese, ali hvala Bogu, doslej se se ni zgodilo; pač pa je minister notranjih zadev prepovedal katoliški shod, češ, da se je kolere bati. Res, bati se je vladi, toda ne kolere, pač pa — katoliškega shoda, kajti nje »civilni zakon« je pri njem na vrsti.

Vunanje države.

Rim. Okrožnica sv. očeta Leona XIII. razpravlja nevarnosti katoliške cerkve v ogerski državi in sicer jako odločno in tako krepko, da ogerska vlada misli celo prepovedati po cerkvah branje te okrožnice. Vendar pa si ne upa tega in tudi nič bi ne izdalo, saj izvejo verni katoliki o njej lahko tudi — zunaj cerkve, v listih.

Italija. Po večih mestih so bili une dni nemiri, najbolj v Rimu in Napolju. Ljudem se godi slabo in zato jih vzburi vsaka reč, ki jih spomeni na njih revno. Tako je bilo tudi gledé na pretep med laškimi in francoskimi delavci. Kaj bode, če laški delavec ne dobi na tujem več zaslužka? Doma ga ni in tudi na tujem ne; to lahko vznemiri ubogo parvo po mestih, pa tudi že na kmetih. Toda kaj pravimo na kmetih, saj tacih v Italiji ni ali pičlo malo. Kar je pri nas kmet, posestnik lastne zemlje, na kateri je on gospodar — tega v »blaženi državi« ni, tam so le — težaki, ki delajo za druge, bogate mestjane ali tudi graščake.

Francija. Veliko veselje se kaže pri možeh francoske vlade, ker je sedaj resnica, da pride rusko vojno brodovje v Toulon, francosko ladjostajo. Še več, tudi

ruski princ, veliki knez Aleksij biva že v Parizu. Sedaj naj vidi ves svet, da ste Rusija in Francija v zvezi! Nam je to malo mar! — Najbolji general, Mirbel je umrl, republika pa ni bila njemu posebno na srečo.

Anglija. V gosposki hiši je homerule v resnici padla, ona torej ne stopi v veljavo. Irsko ljudstvo še pač naj čaka, kedaj da mu pride pravica. Ali sedaj lord Gladstone odstopi? Kolikor se sodi, blagi mož ne stori tega, ali kaj da počne, naj reši homerule, tega ne zna doslej nihče.

Nemčija. Knez Bismarck se čuti na boljsem, toda iz Kissinga odide brz, ko mu dopusti zdravje. — V Würzburgu so obhajali 40. katoliški shod. Lepe dneve so imeli verni katoličanje! — Cesar Viljem je v Alzasiji veliko govoril in ljudstvo je neki sedaj že samo rado, da je pod »nemško havbo«.

Rusija. Trgovinske zveze z Nemčijo še ni duha ne sluha, ali tudi pri enaki zvezi z našo, avstrijsko državo so nastale overe. — Kolera še v tej državi zmerom žanje in ni še upanja, da dožanje.

Bolgarija. Knez Ferdinand čuti čemdalje huje roko ministra Stambulova ter bi se rad iznebil moža, toda nič mu ne gre po godu, ker ima Stambulov vso oblast v rokah, dokler ima v sobranju, državnem zboru, večino za-se. V tej državi je težko biti za kneza!

Srbija. Kralj Aleksander mora, če hoče ali noče, iti od mesta do mesta, od vasi do vasi, naj se pokaže ljudstvu in si tisto pridobi. Minister dr. Dokič hoče tako in je brz tudi dobro, če ga kralj uboga. Dr. Dokič je kralju udan in ve, zakaj goni kralja po državi.

Turčija. Govorica se je raznesla, da je priplulo več trupel v Črno morje — trupel zadavljenih jetnikov. Vlada pa trdi, da to ni resnica, ampak le eno truplo, truplo dekleta, ki je samo skočilo v motje, bili bi našli ob morskem bregu. Kaj je resnica? V tej državi je oboje lahko resnica.

Afrika. V Samovi, kjer imajo Nemci vlado v rokah, domači ljudje niso nič kaj zadovoljni in radi bi se nemškega jarma otresli, toda preveč nemških vojakov jim hodi in zato prosijo sedaj, naj se postavi domača vlada, če tudi pod nemškim orlom. Tej prošnji nemška vlada lahko ustreže, toda doslej še noče.

Amerika. V glavnem mestu Brazilije so si jako v strahu, da jih ustajne čete čez noč ne pokoljejo, kajti vse okrog jih je polno, vendar pa še vojaki niso z ustajniki in to je še nekaj tolažbe za mesto. — Razstava v Chicagu se obiskuje zadnje dni dobro in zato je upanje, da ne bode manj dohodkov, kakor stroškov.

Za poduk in kratek čas.

Sad ponočevanja.

(Podučljiva povest, spisal Tone.)

Bil je krasen jesenski večer. Mrak se je bil polagoma vlegel nad čedno vas za visokim gorovjem. Ptice pevke so umolknile s srce razveseljajočim petjem in so se slednjič poskrile po varnih brlogih. Ravno zdaj pa se je vzbudila sova iz dnevnega spanja in je poklicala s svojim osorno donečim glasom tovariša čuka iz mehke postelje. Zdaj se je razlegal njih glas daleč na okrog. Ljudje so bili že večinoma v hišah, le tu pa tam je še pridni hlapec, ki se je pozno vrnil iz njive, pospravljal orodje pod streho. Tudi v hiši »pri vaški lipi« so že vsi demači sedeli za mizo z družino vred in so ugajali različne burke.

Posebno je bil v tem poslu strokovnjak še mlad hlapec Ivan. Že je hotel zopet nekaj prav smešnega